

EEN THEATERPRODUCTIE VAN FABULEUS

REMEMBER MY NAME

MITCH VAN LANDEGHEM

REMEMBER MY NAME – KORT

- ★ *Remember My Name* is een **theaterproductie** van theatermaker Mitch Van Landeghem en fABULEUS. De voorstelling duurt ongeveer 80’
- ★ Een leuke introductie of aanvulling op deze lesmap is de *backstage*: een website rond *Remember My Name* die voor iedereen vrij toegankelijk is. Ook de leerlingen dus. Check: <https://backstage.fabuleus.be/remember-my-name/>. Een aanrader is het interview met Ziba en Laetitia over hoe repeteren en toeren met fABULEUS er echt aan toe gaat.
- ★ **fABULEUS** maakt theater-, dans- en circusvoorstellingen voor alle leeftijden. Het gezelschap onderscheidt zich van andere huizen door wie er op het podium staat: in de jongerenproducties zijn dat jongeren afkomstig uit alle uithoeken van Vlaanderen en Brussel. Auditieworkshops bij fABULEUS staan open voor iedereen. Je hoeft niet per se ervaring te hebben. Dus ook de leerlingen uit jouw klas zouden in een fABULEUS-productie terecht kunnen komen. Check <https://www.fabuleus.be/audities> voor alle aankondigingen van nieuwe audities. In deze productie staan **9 jongeren tussen 14 en 20 jaar** op het podium.
- ★ In *Remember My Name* blikken negen kindsterren terug op hun jeugd. Wat doet het met je als je voortdurend in de spotlights staat? **Kan je het leven ten volle ervaren als je opgroeit voor de camera’s? En hoe weet je dan nog wat echt is en wat niet?**
- ★ De voorstelling kan een aanleiding zijn om het in de klas te hebben over roem, succes, beroemdheden, de manieren waarop we onszelf presenteren op social media enzovoort.
- ★ Verder kan je werken rond **theatercodes, verhaalstructuren en metatheater**. *Remember My Name* heeft niet een klassieke, chronologische opbouw. De meest uiteenlopende theatervormen passeren de revue: een talkshow, musicalnummers, speeches, spreekbeurten, videofragmenten...De acteurs stappen soms uit hun rol. Je ziet ze niet alleen op het podium, maar ook ernaast, onder andere in video's van het repetitieproces. De vraag is: **wat is echt en wat is gespeeld?**
- ★ *Remember My Name* is op die manier ook een ode aan spelplezier (én dansplezier én zangplezier).

Heeft u vragen of suggesties voor omkadering? Neem gerust contact met ons op!

Filip Bilsen
communicatie & educatie fABULEUS
filip@fabuleus.be

HOE SCHOOLS MOET EEN SCHOOLVOORSTELLING ZIJN?

Het is belangrijk dat de leerlingen op voorhand te horen krijgen dat ze naar een theaterproductie gaan kijken en wat ze ongeveer kunnen verwachten. De samenvatting hierboven is een goed startpunt.

Het posterbeeld en/of de backstage.

Toon de poster, flyer of de voorpagina van deze brochure ([hier apart als jph te downloaden](#)). Of laat de leerlingen de backstage-site ontdekken: backstage.fabuleus.be/remember-my-name

- ★ *Welke verwachtingen roept de voorstelling op?*
- ★ *Welke associaties maak je met de titel?*

Eerdere theaterbezoeken

Besprek met de leerlingen wat het betekent om naar een voorstelling te gaan kijken.

- ★ *Hebben de leerlingen **eerdere ervaringen met schoolvoorstellingen**? Waren die een succes? Waarom wel? Waarom niet?*
- ★ *Beseffen leerlingen welke rol ze zelf spelen tijdens een live-voorstelling? Welke invloed ze hebben op elkaar, op de spelers, op hun eigen ervaring?*
- ★ *Zijn ze vertrouwd met **theatercodes**? [Dit filmpje](#) is een beetje schools, maar wel duidelijk. Hoe schools mag/moet een schoolvoorstelling zijn? Het is voor leerkrachten (en leerlingen) vaak moeilijk om de juiste balans te vinden. Hoe vrijer, hoe ongedwongener, hoe beter, maar dat is een gedeelde verantwoordelijkheid.*

Kijken naar kunst

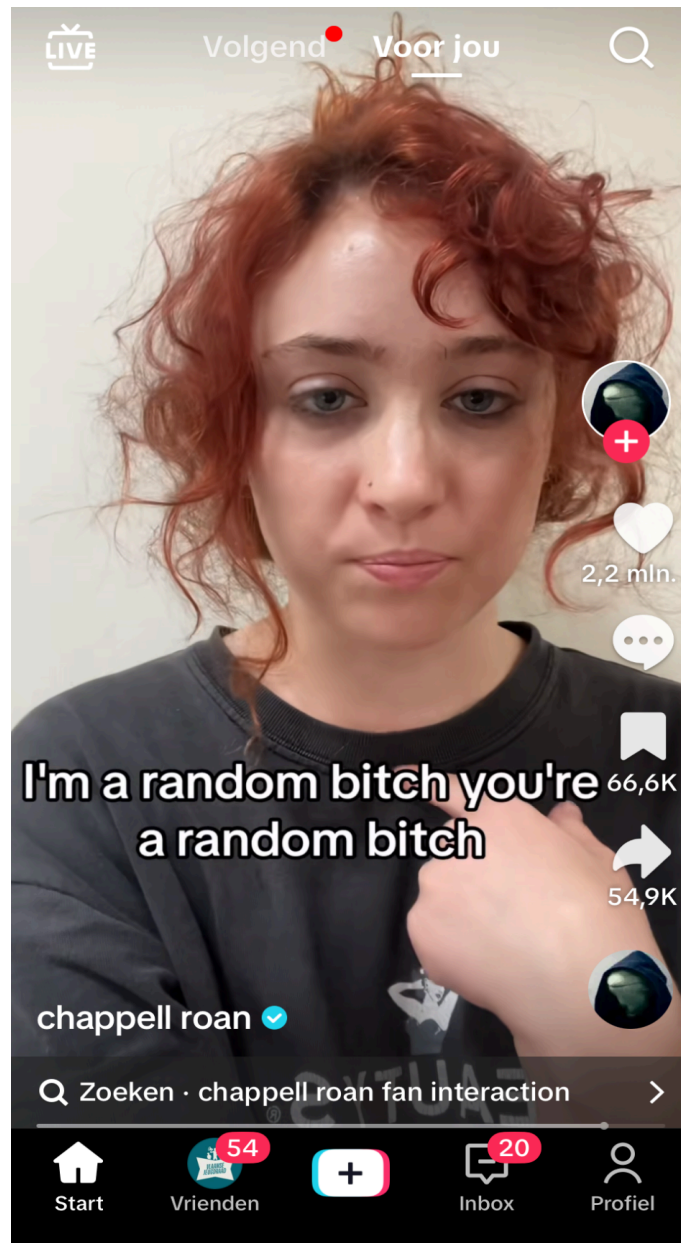
- ★ *Wil je geëntertaind worden of uitgedaagd? Ben je ongeduldig en snel afgeleid?*
- ★ *Hoe ga je om met dingen die je niet begrijpt, die je raar vindt of saai?*

Het standaardantwoord van kunstliefhebbers is: "Je hoeft niet alles te begrijpen". Maar dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan. Het gaat in tegen alles wat je op school (en in de maatschappij) meekrijgt. **Het is lastig om een voorstelling of een kunstwerk niet in één oogopslag te begrijpen.** Het is vervelend, saai, irritant, beangstigend... Maar dat geldt dus voor alles wat ongrijpbaar, onbegrijpelijk, overweldigend is in het leven. In die zin is kunst misschien een oefening in het omgaan met dat ongemak, een oefening om niet weg te lopen en om elke keer je verwachtingen los te laten en die open blik terug te vinden. De beloning is juist het onverwachte: de verrassing, een nieuw inzicht, een beeld of een woord dat je raakt, zonder dat je kan uitleggen waarom.

- ★ *Kunnen de leerlingen elkaar tips geven over hoe je kan omgaan met ongeduld, met niet-begrijpen?*
- ★ *Zien ze ook voordelen aan kunstwerken, gedichten of producties die op verschillende manieren geïnterpreteerd kunnen worden?*

IEDEREEN BEROEMD

Veel jongeren dromen ervan beroemd te worden. Onder andere door social media is roem bedrieglijk bereikbaar geworden. Alsof je zomaar vanuit het niets een wereldster kan worden. In *Remember My Name* onderzoekt theatermaker Mitch Van Landeghem onze obsessie met succes en hoe we omgaan met jong talent. Is vroeg ontdekt worden een springplank naar een geslaagd en gelukkig leven of een loopplank naar de ondergang?

Muzikante Chappell Roan bracht met een reeks [Tiktok-video's](#) en [Instagram-posts](#) een discussie op gang over het absurde gedrag van fans en het recht van artiesten om daar grenzen aan te stellen.

Achtergrondinformatie: [Waarom een popster zijn nog altijd een beetje sukt](#) – Artikel uit Knack 18-10-2024

Hoe denken de leerlingen zelf over ambitie, succes en roem?

- ★ Wie is jouw idool?
  - Waarom kijk je zo op naar die persoon?
  - Op welke manieren volg je jouw idool?
  - Heb je al eens geprobeerd contact te zoeken
- ★ Zou je graag in de spotlights staan? Waarom?
- ★ Wat is jouw talent? Word je gestimuleerd om jouw talent te ontwikkelen? En is dat fijn of ervaar je daardoor juist druk?
  - Wat betekent 'het' maken?
  - Hoe groot moet ambitie zijn? Bestaat er ook iets als kleine successen?
  - Moet je talent altijd verzilveren?
  - Wanneer is het plezier en wanneer wordt het een verplichting?

Denk-, schrijf-, presentatie-opdracht

- ★ **Als er één domein/ vakgebied is waarin je wereldberoemd zou mogen worden, welk domein zou dat dan zijn?**

Je kan vertrekken van een talent dat je werkelijk hebt, maar je mag je fantasie volledig de vrije loop laten. Topsporter, popster, Nobelprijswinnaar, paus, bloemist van het Witte Huis, schaakkampioen, wereldrecordhouder paalzitten... Het kan allemaal.

- ★ **Visualiseer je weg naar de top**
  - *Hoe ziet je jeugd eruit?*
  - *Zijn er bepaalde mensen die jou helpen om carrière te maken? Hoe dan?*
  - *Hoe reageren je familie, je ouders, je broer en zus, je vrienden op je ambitie?*
  - *Wat zijn de ups and downs?*
  - *Moet je bepaalde offers doen om je doel te bereiken?*
  - *Wie is je grootste concurrent? Hoe gaan jullie met elkaar om?*
  - *Wie of wat zorgt voor je doorbraak?*
- ★ **Hoe ziet jouw leven als beroemdheid eruit?**
  - *Heb je bepaalde privileges?*
  - *Wat zijn je verplichtingen?*
  - *Hoe ga je om met de druk?*
  - *Hoe ga je om met fans?*
  - *Hoe gaan jouw fans om met jou?*
  - *Wat doe je om te ontspannen/ ontsnappen...?*
- ★ **Hoe ziet het einde van je sterrendom eruit?**
  - *Dooft je carrière langzaam uit? Waarom?*
  - *Stop je er zelf mee?*
  - *Of wordt je gedwongen om te stoppen?*
  - *Of ga je door tot je dood?*

Stardom was never my dream. It was my mom's dream.

Alle normale dingen die normale jongeren normaal doen, heb ik enkel voor de camera meegemaakt. Een eerste kus, leren rijden, slaapfeestjes? Ik heb het allemaal nooit gedaan, ik heb alleen maar gedaan alsof. (fragment uit Remember My Name)

Volwassen beroemdheden krijgen het soms zwaar te verduren, maar voor kinderen is het meestal echt geen cadeau om een wereldster te worden. Een van de inspiratiebronnen voor *Remember My Name* was Jennette McCurdy die het boek *I'm glad my mom died* schreef. Kan je het leven ten volle ervaren als je opgroeit voor de camera's? Wat doet het met je als je van jongs af aan in de spotlights staat? Hoe weet je dan nog wat echt is en hoe een normaal leven eruitziet?

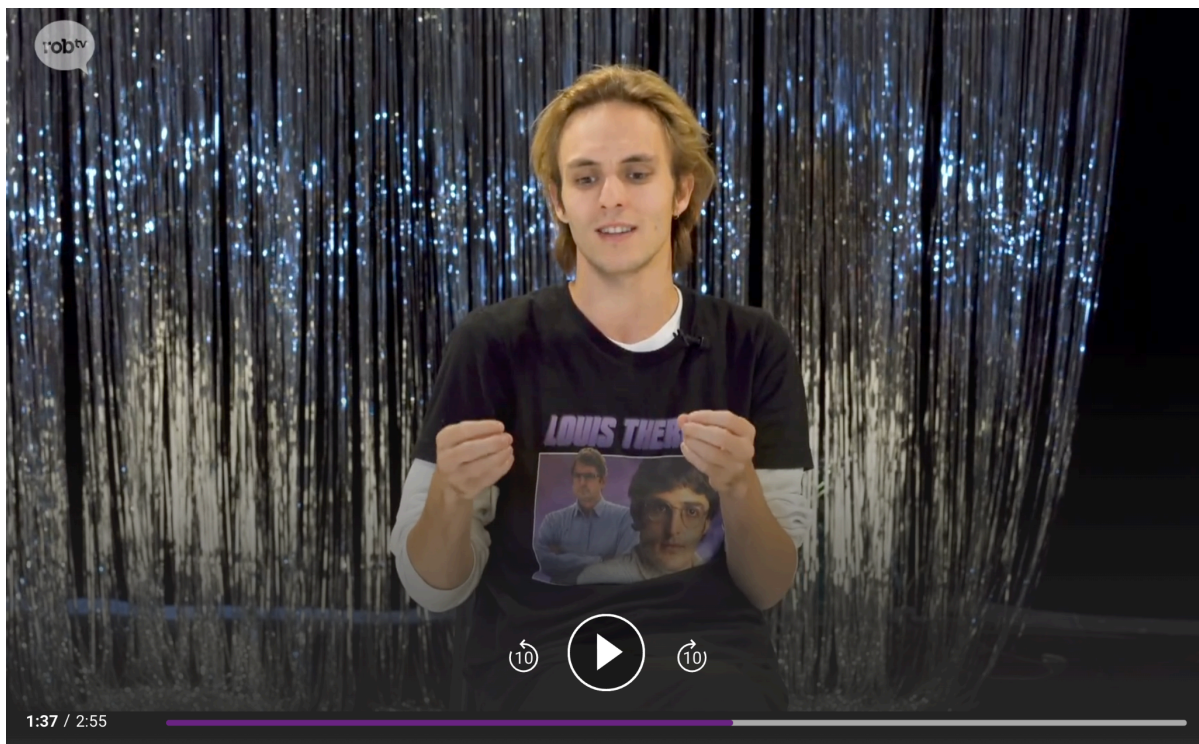
Interview met Jennette McCurdy op ABC news

<https://www.youtube.com/watch?v=hkqXK7nsvW0>

Interview in de podcast *We can do hard things*

<https://open.spotify.com/episode/0ybJY4tKE4ISZ0qjSYV14L>

Theatermaker Mitch Van Landeghem legt in deze reportage van ROBTv uit wat de tragiek van kindsterren is, namelijk dat er een vervaldatum zit op hun sterrendom.

<https://www.robtv.be/programmas/100-procent-cultuur-100-cultuur-remember-my-name-fabuleus-195187>

Zijn we niet allemaal (kind)sterren?

- ★ Ken jij kindsterren?
  - Was jij zelf fan van een kindster?
  - Had je bepaalde gedachten of fantasieën over wat voor leven ze leidden?
  - Was je soms jaloers?

- ★ Herinner je momenten dat je zelf als kind 'geshowd' werd?
  - Werd je soms gevraagd om te poseren voor een foto terwijl je daar geen zin in had? Wat deed je toen?
  - Herinner je iets dat je moest doen of tonen, om je ouders (of leerkrachten) te plezieren?

- ★ Voel je soms (tijds)druk?
  - Het idee: nu of nooit?
  - Ben je soms jaloers op leeftijdgenoten die ergens goed in zijn of veel erkenning krijgen?

- ★ Heb je het gevoel dat je in het dagelijkse leven ook soms een act moet opvoeren?
  - Zijn er situaties waarin het heel belangrijk is hoe je jezelf presenteert? Hoe ga je daarmee om? Toon je jezelf van je beste kant of ga je rebelleren?
  - Hoe maak je het onderscheid tussen wat echt is en wat onecht is?

- ★ Social media nodigen ons uit om ons continu te 'presenteren' aan de buitenwereld.
  - Hoe spontaan zijn foto's en video's op social media?
  - Wat doe je als je een foto van jezelf in een leuke situatie wil delen:
    - denk je lang na over de compositie en de belichting?
    - poseer je? Of helemaal niet?
    - hoeveel foto's maak je voor je tevreden bent?
  - Heb je soms het gevoel dat je je eigen leven observeert als een buitenstaander? Dat je - terwijl je iets meemaakt - je afvraagt hoe je die situatie zou navertellen of hoe je er de beste foto van zou kunnen nemen?
    - Hoe ga je om met die gedachten of dat gevoel?
    - Vind je dat 'delen' een meerwaarde of een belemmering?

REFLECTIE OVER PERSONAGES DIE BESEFFEN DAT ZE EEN PERSONAGE ZIJN. WAT IS METATHEATER?

Verschillende niveaus

Een groep kindsterren blikt in *Remember My Name* terug op de voorstelling die hun doorbraak heeft betekend. Ze halen herinneringen op aan hun glorie-dagen, om vervolgens een showballet op te voeren alsof ze in de originele productie staan. In *Remember My Name* zit dus een **voorstelling in de voorstelling** en waarschijnlijk kan je hier - na het theaterbezoek - nog een paar lagen aan toevoegen.

Tussendoor zien we video's van de audities en het maakproces van de huidige *fABULEUS*-productie *Remember My Name*. Fictie en realiteit lopen door elkaar. De vraag is: wat is echt en wat is gespeeld? Dit zijn voorbeelden van metatheater.

Metatheater

Het voorvoegsel meta is afgeleid van het Griekse woord **μετά**, dat verschillende dingen kan betekenen, waaronder 'na' of 'voorbij'. In combinatie met een ander woord betekent 'meta-' zoiets als 'zichzelf overstijgend' of 'reflecterend op zichzelf'. Als fysica de tastbare wereld bestudeert, dan gaat **metafysica** over het ontastbare (het is denken over het denken).

Metaforen gaan voorbij aan de letterlijke betekenis van woorden. En **metatheater** doorbreekt de klassieke grenzen van of afspraken rond theater en de fictie.

Het klinkt moeilijker dan het is. In het dagelijks leven gebeurt het heel vaak dat we even uitzoomen en commentaar geven op onze eigen situatie ('Waar ben ik in godsnaam mee bezig?'). De ultieme meta-gedachte is: Ik moet echt stoppen met denken.

Afstand nemen en zelfreflectie is een belangrijke bron van inzicht én van humor.

In deze context kan je ook bedenken [waarom het grootste social media-bedrijf ter wereld zichzelf Meta noemt](#).

Hans en Grietje

In een zeer klassieke theatervoorstelling stap je als toeschouwer een fictief verhaal binnen – zeg *Hans en Grietje* – en pas helemaal op het einde, wanneer het licht uitgaat en het publiek in applaus uitbarst, kom je samen met de acteurs weer terecht in de realiteit.

Natuurlijk vertelt een stemmetje in je hoofd dat die mensen op het podium niet echt Hans en Grietje zijn en dat ze de heks niet echt levend aan het verbranden zijn. Gelukkig maar. Maar [voor je eigen plezier leg je dat stemmetje zoveel mogelijk het zwijgen op](#). Zolang de voorstelling duurt, wil je geloven dat het allemaal echt is.

Theaterproducties die de fictie zorgvuldig in stand houden, zijn eerder de uitzondering dan de regel. Je zou denken dat metatheater iets (post)moderns is, maar zelfs in de Griekse tragedies en de stukken van Shakespeare zitten scènes die de fictie doorbreken en het publiek signaleren: dit is theater.

Enkele vormen van metatheater

De vierde wand doorbreken

De achterwand en twee zijwanden van het podium maken deel uit van het toneeluniversum. De vierde wand is de denkbeeldige muur tussen het publiek en het podium. De acteurs doen alsof het publiek er niet is. In de wereld van de film en de televisie bestaat er ook een vierde wand. De acteurs doen alsof er geen camera is.

De vierde wand wordt doorbroken wanneer de acteur zich rechtstreeks richt tot het publiek of reageert op iets dat in de zaal gebeurt. Ook bij televisieseries en films kan de vierde wand gebroken worden.

Een toneelstuk in het toneelstuk

In *Midzomernachtsdroom* laat Shakespeare een groep dorpelingen repeteren voor een toneelstuk dat ze zullen opvoeren op een huwelijksfeest. In *Hamlet* regisseert het personage Hamlet de voorstelling *De moord op Gonzago*. Shakespeare past dit trucje heel vaak toe. Je ziet zijn personages repeteren, regieaanwijzingen geven en kostuums wisselen. Het is een bron van misverstanden en het is een commentaar op hoe we allemaal voortdurend een toneelstuk opvoeren.

Commentaar op het verhaal

Een goed voorbeeld is het koor in de Griekse tragedies. Dat geeft commentaar op de gebeurtenissen in het stuk en zet ze in een breder perspectief. Het koor wordt soms beschouwd als de vertegenwoordiger van de toeschouwer of de maatschappij.

Uit je rol stappen

Acteurs kunnen expliciet aangeven dat alles wat ze doen theater is. Ze kondigen bijvoorbeeld letterlijk aan dat ze een bepaald personage gaan spelen, roepen aanwijzing naar de techniek of bedienen zelf de knoppen van het licht en het geluid. Soms maakt dat 'uit de rol stappen' gewoon deel uit van de voorstelling. De acteur speelt dan dat hij uit zijn rol stapt. Next level meta.

- ★ Ken je voorbeelden van toneelstukken, boeken, series of kunstwerken die de vierde wand doorbreken?

In series als House of Cards (Netflix) of Fleabag (Prime) kijkt het hoofdpersonage soms midden in een scène in de camera en praat rechtstreeks tegen de kijker.

- ★ Ken je voorbeelden van verhalen opgebouwd zijn uit verschillende vertelniveaus die op elkaar inspelen (een verhaal in het verhaal, een kunstwerk in het kunstwerk)?

In het boek De wereld van Sofie van Jostein Gaarder wordt Sofie zich er langzamerhand van bewust dat ze een romanpersonage is. In Album 26 van De Kiekeboes eist Kiekeboe meer inspraak in zijn eigen strip.

Wat is het doel?

Zeker in het theater zijn er goede redenen om de klassieke fictie te doorbreken en de grenzen van het theater te erkennen.

Je betreft je publiek bij de voorstelling

Wanneer je de vierde wand doorbreekt, erken je de aanwezigheid en de rol van het publiek. Het verhaal speelt zich niet af op een eilandje op het podium. Je creëert een gevoel van directheid en intimiteit en trekt het publiek de voorstelling in.

Het is geloofwaardiger

Theater speelt zich af in een kunstmatige setting. Je koopt een ticket om in het donker te gaan zitten kijken naar iemand die op een verhoog staat en een van buiten geleerde tekst opzegt. Je kan ook niet alles (realistisch) tonen op een podium. Soms is het fijner en geloofwaardiger om die theatercontext te benoemen ipv hem te negeren of te verstoppen.

Het geeft vrijheid

Zodra je hebt erkend dat je theater speelt, wordt alles mogelijk. Je hoeft niet meer halsstarrig te doen alsof alles echt is. Je bent niet meer gebonden aan tijd en ruimte. Je kan er bijvoorbeeld voor kiezen om het verhaal niet lineair te vertellen. Een acteur kan van personage wisselen, simpelweg door een hoed op te zetten. We weten met zijn allen dat het niet echt is, maar net daarom kunnen we onze fantasie de vrije loop laten.

Het is grappig

Metatheater levert vaak een ironisch commentaar op de conventies en tradities van het theater. Spreekt de acteur nu als zichzelf of als zijn personage? Ook die verwarring is vaak een bron van humor.

Het is een vorm van zelfreflectie

Theater is een kunstvorm die constant evolueert. Door de conventies van het theater bloot te leggen en in vraag te stellen, proberen theatermakers hun medium te vernieuwen, maar ook de verwachtingen van het publiek uit te dagen en bij te stellen.

DE GROTE UITDAGING VOOR IEMAND ALS TAYLOR SWIFT IS OM JE TE DOEN GELOVEN DAT JE BEVRIEND MET HAAR KAN ZIJN

Interview met regisseur Mitch Van Landeghem door Gilles Michiels

Kan je het leven ten volle ervaren als je opgroeit voor de camera's? Wat doet de voortdurende zelfpresentatie met kindsterren – of kinderen en sterren *tout court*? In de voorstelling *Remember My Name* onderzoekt regisseur Mitch Van Landeghem (1996) die vragen met negen jongeren die zelf dromen van een leven op het podium.

Van Landeghem weet wat het is om al als tiener een podium te krijgen. Ook hij stak elf jaar geleden de neus aan het venster bij *fABULEUS*, toen hij zong en danste in *Love Songs (veldeke)* van Michiel Vandevelde. De afgelopen jaren ontwikkelde hij zich tot een van de meest veelzijdige acteurs van zijn generatie, die schittert bij zowel de jonge collectieven WOLF WOLF en Camping Sunset als ervaren compagnies zoals Ontroerend Goed en De HOE. 'Leuk aan *fABULEUS* is dat je niet zomaar een passant bent. Zeker als je met dans of theater verdergaat, blijven ze je traject volgen. Zo ontstond de uitnodiging om hier een voorstelling te

regisseren.'

Als uitgangspunt koos Van Landeghem een reünieshow waarin negen ouder geworden acteurs terugblikken op de fictieve musical *Remember My Name* die hun doorbraak heeft betekend. In de show herken je de nostalgie die ook de acteurs van *Friends*, *Harry Potter* en *Het Eiland* recent samenbracht. 'Zo'n publieke terugblik geeft me vaak een dubbel gevoel', bekent Van Landeghem. 'De acteurs zijn niet meer zoals je ze hebt gekend en ze zijn extra getraind in hoe ze zich tegenover een publiek moeten gedragen. Toch kijkt het publiek omwille van die herkenning. Dat maakt het format zowel artificieel als heel emotioneel. Wanneer de *Friends*-acteurs elkaar opnieuw terugzien in hun oude decor, is hun verbazing nep, alsof ze niet samen in de coulissen hebben gewacht om op te komen. Maar de ontroering is ook echt: het zijn wel deze mensen die tien jaar in dit decor hebben gespeeld.'

Reünieshows zijn extra bijzonder als je ze bekijkt in relatie tot tijd. Ze proberen een momentum nodeloos vast te houden, maar herinneren ons er vooral aan dat dat momentum voorbij is. Zo zijn ze iets tussen een verjaardagsfeest en een begrafenis, waarbij je niet weet of je de tijdelijkheid van roem nu moet vieren of betreuren. 'Al verschilt de reünie in de voorstelling op één belangrijk punt', zegt Van

Landeghem. 'De musicalvoorstelling zelf heeft nooit bestaan. Een acteur kan beweren dat die ene scène iconisch was en dat moet je maar aannemen. Maar de feitelijke voorstelling is natuurlijk bezig, dus je maakt dat zogenaamd iconische moment live mee. Alsof iemand een belofte doet en daarmee meteen ook een luchtkasteel opzet.'

Een reünie is een zoektocht naar oorspronkelijkheid – de eerste audities, de spontaniteit achter de schermen. Hetzelfde verlangen wordt weleens geprojecteerd op jong talent. 'Regisseurs die met kinderen werken, proberen meestal omstandigheden te creëren waarin zij authentiek zijn en niet moeten spelen', weet Van Landeghem. Daarom is het extra sprekend dat het jongeren zijn die hier oren over de glorieperiode die ze zouden hebben doorleefd. 'We wilden acteurs die ouder zijn dan de kindsterren op wie ze terugblikken, maar ook te jong om voor volwassen celebrities door te gaan.'

Beroemd zijn is een ambacht

Over het lot van kindsterren valt wel wat te zeggen. Ze zijn de speelbal van 'mentoren' die hen voor hun eigen dromen later opdraaien, ze zijn het kanonnenvoer in de *war for talent* van een op jonge lichamen verlekkeerde entertainmentindustrie, ze zijn te veel ster om kind te kunnen zijn. **'Ik raakte gefascineerd door het thema na het lezen van *I'm glad my mom died* (2022) van Jennette McCurdy', zegt Van Landeghem.** 'Zij brak als tiener door in een aantal Nickelodeon-reeksen maar stapte nadien uit de showbizz en getuigt in het boek over de druk van het wereldje en de mishandeling door haar moeder.' Een andere inspiratie, de podcast *Dear Hollywood* (2023) van Alyson Stoner, bracht horrorverhalen van kindsterren naar buiten over verslavingen, seksueel misbruik en zelfdoding. 'Die getuigenissen zijn een breekpunt voor wie, zoals ik, met een generatie Nickelodeon- en Disney-sterren is opgegroeid.'

Met die kennis in het achterhoofd ging Van Landeghem anders naar celebrities kijken. Hun werk ligt ook naast het acteren en zingen – beroemd zijn is een ambacht. 'Als ik bijvoorbeeld Tom Holland en Zendaya bij Graham Norton zitten, zie ik een scène. Ze weten heel goed hoe ze zichzelf moeten spelen. Dat maakt me niet cynisch, als acteur vind ik het inspirerend.' Zeker tijdens de audities bleek hoe moeilijk populaire talkshows zich laten naspelen. 'Als mensen een beroemdheid imiteren, gaan ze als grap uit de hoogte doen. Maar de grote uitdaging voor iemand als Taylor Swift is om je te doen geloven dat je bevriend met haar kan zijn. Je moet dus niet arrogant maar net lief en leuk overkomen als je een ster speelt. Het publiek van een reünie moet denken: wat een goede groep vrienden samen.'

Net als je oog krijgt voor het ambacht van beroemdheden, zie je ook de duisterheid die het verbergt. 'Celebrities zullen vandaag wel makkelijker over depressies praten, ze mogen daarom nog niet minder sympathiek lijken. We moeten het over de keerzijde hebben maar willen ze niet zien. Dat maakt *The World's a Little Blurry* (2021), de docu over Billie Eilish, zo indrukwekkend. In een scène ergert ze zich openlijk aan jonge fans die haar willen ontmoeten. Zullen zij haar dat kwalijk nemen? Wellicht. Zou de scène alsnog gewiekste PR kunnen zijn? Misschien. Toch heb ik begrip voor Eilish. Je kan zoveel zingen dat je je slecht voelt; sommige fans zullen nooit de consequentie aanvaarden: dat je er daarom niet bent voor hén.'

Iedereen regisseur

Zo bekeken vraagt overleven als beroemdheid wel wat menselijk kunst- en vliegwerk. Zoals een acteur in *Remember My Name* het stelt: beroemd zijn is een sixpack hebben én praten over body positivity. Of een verslaving ontwikkelen als uitweg voor de publieke druk en nadien over je rehab een exclusief interview geven aan het weekblad. Hoe stel je de spelregels van de showbizz ter discussie als je je zichtbaarheid – en inkomen – eraan te danken hebt?

Toch wil Van Landeghem voorbij aan de klassieke slachtofferverhalen à la Britney Spears. *Remember My Name* gaat evengoed over de zelfpresentatie waartoe kinderen elkaar aanzetten via media als TikTok. 'Wat is het om te regisseren of geregisseerd te worden? Hoe beïnvloedt een toekijkende wereld ons gedrag? Dat zijn vragen die de wereld van de showbizz overstijgen. Vandaag moet iedereen daarmee *dealen*.'

Net als De HOE kiest Van Landeghem voor een hyperbewuste vorm die tot in het absurde is doorgedacht. Kennen sterren geen bestaan meer dat níét besmet is door de spektakelcultuur, dan is er in *Remember My Name* geen ontsnappen aan het theater. 'Bij De Hoe heb ik geleerd om de tocht naar de voorstelling mee te nemen in het eindresultaat. Er zit dus veel making-of in, of die nu authentiek is of gespeeld. Daarnaast heb ik beseft dat ik de wereld en het referentiekader van mijn acteurs óók nodig heb in de voorstelling. Ik gaf hen dus verschillende opdrachten waarin ze input mochten geven. Alles wat ze zeggen, kan materiaal worden – zoals dat ook met beroemdheden gaat.'

Een uitdagend regieconcept voor de jonge acteurs? 'Voor hen is het inderdaad soms complex', lacht Van Landeghem, die omringd wordt door dramaturgen Martha Balthazar en Carine Van Bruggen, choreografe Semna Segal en componiste Valentina Tóth (zelf als pianiste een voormalige kindster). 'Ze repeteren aan scènes die er soms ongerepeteerd moeten uitzien en denken na over hoe sterren authentiek proberen te zijn. Tegelijk vind ik het belangrijk dat zij dit proces in alle naïviteit kunnen meemaken. Hoeveel metalagen je ook op elkaar stapelt: wat je niet kapot krijgt, zijn de jonge acteurs die dit stuk zo goed mogelijk willen spelen. Dat is echt. *In the end* gaat het over een groep die zich samen verbeeldt wat het is om beroemd te zijn. Af en toe, als ik in mijn hoofd uitzoom, overvalt dat besef me en word ik diep geraakt.'